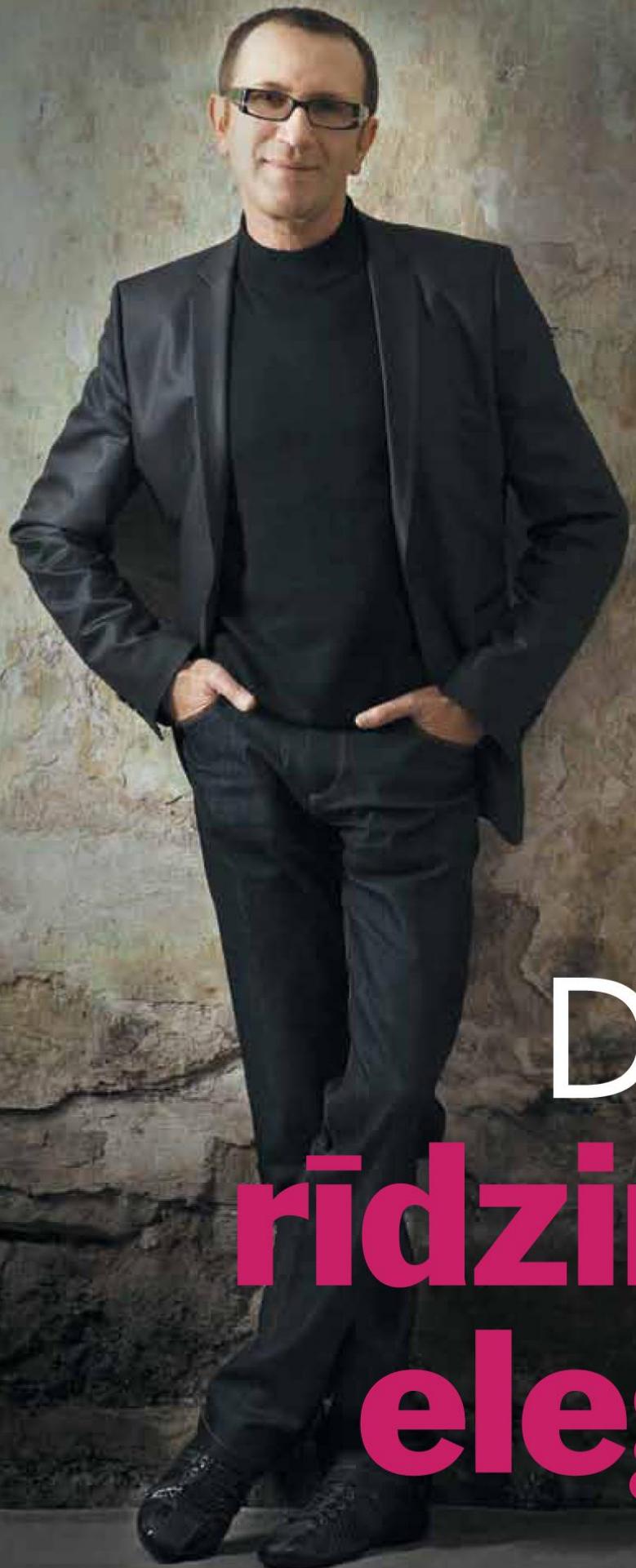


IEVAS VĪRIETIS

Ar KONSTANTĪNU BOGOMOLOVU sarunājas DAGNIJA ASARE



Modes mākslinieks KONSTANTĪNS BOGOMOLOVS neieredz frāzi *must have*, kas apzīmē lietas, kam noteikti jābūt tavā garderobē. Viņš ļoti tieši izsakās par sievietēm, kas jau no rīta dodas no mājas «ar kārtīgu vakara grimu un frizūru, ar papēžiem un minisvārkos.» Bet saruna nav tikai par modi, drīzāk – par dzīves uztveri.

Aprīlī sāksim jaunu rakstu sēriju par modi, kurā ar Konstantīna Bogomolova palīdzību šķetināsim mūsu ierastākās stila klūdas. Šoreiz raksim dzīlāk – mēģināsim saprast, kādi psiholoģiski motīvi aiz šīm klūdām slēpjas? Un, galvenais, – kā no tām atsvabināties?

Dievinu rīdzinieču eleganci

Konstantīns Bogomolovs teic, ka beižot var atļauties tādu grafiku, kas viņa dzīvi pārvērš nebeidzamā baudā. Pavasarī un rudenī viņš brauc vadīt seminārus ārzemēs, bet vasarā un ziemā dzīvo Rīgā. Gatavojas semināriem, strādā mājās. «Vispār jau saka, ka strādāt mājās nav labi, ka mājās ir jādzīvo,» pasmaida Konstantīns. Lai gan dzimis Dnepropetrovskā, par savām mājām viņš sauč Rīgu, sakot – mums bija mīlestība no pirmā acu skatienu.

Lielu daļu laika jūs pavadāt, vadot modes seminārus Maskavā, Pēterburgā, Vilnā, Minskā, Kijevā, Kišinevā, Almati...

Kādas ir Latvijas sievietes salīdzinājumā ar sievietēm citās pilsētās, kur strādājat?

Jā, jūs atšķiraties, un man tas ļoti patīk. Maza atkāpīte.

Vai jūs zināt, kā izskatās sievietes Doneckā? Sākumā man bija ļoti grūti pie tā pierast. Jau pusdeviņos no rīta uz ielām var redzēt kārtīgu vakara grīmu un frizūras, papēžus, minisvārkus. Cilvēkam no malas rodas jautājums – uz darbu vai no darba? Es negribu teikt, ka man tas nepatīk, – tieši pretēji, kas var būt labāks par vakara glamūru agrā rīta

stundā? Savukārt pie mums sievietes izskatās tieši pretēji, un arī tas ir ļoti, ļoti skaisti. Manai gaumei un estētikas izjūtai daudz tuvāks ir Baltijas valstu sieviešu izskats un gaumes izjūta. Un tieši Rīgā. Arī Vilnā dāmas ģērbjas skaisti, bet tur ir jaušams vairāk tāds *vipendrož* (*lecigums – aut.*). Dievinu rīdzinieču inteligēnci – gan iekšējo, gan ārējo. Turklat Rīga, kā jau multikulturāla pilsetā, pieņem visu: te ir dredi, tuneļi, oriģināli tērpi, arī čiksas kā no Doneckas, un, protams, latviešu minimālisms, tas

Bet pagaidiet, es vēl neesmu izstāstījis, kā tur izskatās vīrieši. Vīriešiem mugurā ir treniņbikses vai bezformīgi džinsi apvienojumā ar ādas jaku – neatkarīgi no vecuma. Un tas ir pilnīgi normāls pāris – vīrs treniņtērpā kopā ar princesti vakartērpā. Klusa gangsteru pilsētiņa tā Donecka, es jums teikšu! Te runa nav tikai par gaumi vai gaumes trūkumu. Ja iedziļinās šajā tēmā, kļūst ārkārtīgi interesanti šīs dažādās subkultūras vērot. Piemēram, ir viegli pateikt – ak, tas taču ir nozēlojams provinciālisms. Nekā! Tie

“ Sievietes ikdienas stilā daudz ko aizņēmušās no prostitūtām.

harmoniskais savienojums – pelēks un vēl pelēkāks! (*Sirsniņi smejas.*) Nē, ne-pārprotiet, es nekādā gadījumā negribu aizvainot Rīgas sievietes, man tiešām ļoti patīk šī atturība!

Tad jūs Rīgas sievietēs neko negribētu mainīt?

Nē! Bet arī Doneckā neko negribētu!

ir signāli. Vīrietis rāda, ka viņš ir *kruts*, agresīvs, stiprs. Ka viņš pieder rajonam. Un tā tur ir viņa sieviete, viņa seksualitātes apstiprinājums.

Bet ko tās meitenes signalizē?

No kurienes nāk šādi modes treniņi? No hiphopa kultūras. Tās ir netirās Bronksas ielas, tie ir kriminālie signāli.

Virietis iemieso banditu vai suteneri. Un tad padomājiet paši, ko iemieso sievietes! Taisnības labad gan jāsaka, ka šodien mēs pie tā esam pieraduši – daudz ko esam aizņēmušies no ielas prostitūtām. Un padomājiet, cik grūtā situācijā ir viņas – viņām vairs nav atšķirības zīmju! Visas tagad ir piesavinājušās viņu izskatu! Leoparda raksti, tīklinieķes, *krimināls* mini apvienojumā ar augstiem zābakiem, platformas ar augstiem papēziem – arī Rīgas diskotēkā varam satikt šādi gērbusās meitenes.

Kā jums, padomju zēnam no Dnepropetrovskas, radās mīlestība uz modi un galvenais – izpratne par to?

Man ļoti paveicās. Mana mamma bija apveltīta ar lielisku gaumi. Viņa nebija nekāda smalka modes dāma, nāca no zemnieku ģimenes, strādāja par inženieri, viņai bija brangs augums, taču gērbās viņa eleganti. Es jau divpadsmit gadu vecumā zināju, ka saistīšu savu dzīvi ar modi. Jau tolaik zīmēju un šuvu kleitas un par šo tēmu rakstīju sacerējumu skolā. Un tresais veiksmīgais faktors – mani vecāki, būdami absolūti tehniski cilvēki (mans tēvs, piemēram, bija metalurgijas rūpniecīcas vadītājs), man to neaizlieza. Modes pasaule viņiem bija kaut kas pilnīgi svešs, taču viņi nekad neteica – beidz ākstīties, tas taču nav zēniem, stājies labāk celtniecības institūtā! Tā kā pie mums Dnepropetrovskā tāda institūta nebija, es septinpadsmit gadu vecumā devos uz Kijevu mācīties. Bērnībā gan ļoti gribēju būt aktieris un, neskatoties uz savu sīciņo augumu un ļoti slikto diķciju, aizrautīgi spēlēju teātri. Un arī tad mani vecāki nekad neteica – Kostjeņka, nu kas tu par aktieri, nu paklausies, kā tu runā! Nekā tamlīdzīga! Lāva mēģināt, un es mēģināju. Un, piemēram, šodien, lasot semināru lekcijas, šīs aktiera iemaņas man ļoti, ļoti palīdz!

Es uzskatu, ka man paveicās visādā ziņā. Citiem tā neveicas un ir ļoti grūti atrast savu vietu. Tāpēc man šķiet, ka bērnam un jaunietim jāļauj izmēģināt visu, kamēr tas atrod savu vietu. Kad esu izmēģinājis visu, ir viegli atteikties no liekā. Bet, ja neesi izmēģinājis, – kā tu vispār vari zināt, vai tev tas der vai nedēr? Pārāk aizrauties gan arī nedrīkst. Ja četrdesmitgadīgs kungs ar donžuāna sindromu saka, ka meklē īsto mīlestību, tas jau ir bīstami.

Tāpēc es vecākiem silti iesaku – nevajag bērnu nodarbošanās izvēli argumentēt ar kaut kādu labumu! Ja bērns paziņo, ka viņam patīk ģeogrāfija, nevar pretī jautāt – tu ko, gribi par ģeogrāfijas skolotāju strādāt?! Kā tu pelnīsi? Vienmēr ir jāvirzās nevis tur, kur būs nauda, bet tur, kur tev ir interesanti! Ja

izvēlēsies pareizi, nauda atnāks pati. Nauda nedrīkst būt motivatore.

Kas motivē jūs?

Studentu atlasēs, kad jautājam, kāpēc jūs vēlaties mācīties tieši šajā jomā, mana milākā atbilde ir – tāpēc, ka nevaru bez tā dzīvot! Tā ir arī mana atbilde. Tas nav izskaidrojams. Tā ir sajūta, iekšēja pārliecība. Ir jādara tas, bez kā nevar dzīvot.

Mani motivē mani sapņi. Uzskatu, ka sapņiem ir jābūt vienmēr, jebkurā vecumā. Bernards Šovs reiz teica, ka cilvēkiem dzīvē ir divas lielākās vilšanās. Pirmā – kad nepiepildās lielais sapnis, bet otrā, kad šis lielais sapnis piepildās. Ir jābūt vairākiem sapņiem, lieliem un maziem. Ja sapnis ir tikai viens, jebkurā gadījumā beigas būs traģiskas. Man ir sapņi, un, paldies Dievam, liela daļa nav piepildījusies. Vēl mani motivē mīlestība. Cilvēkam jebkurā vecumā, statusā, pārliecībā ir jāsapņo par mīlestību. Visu dzīvi. Tas ir pats svarīgākais. Bez mīlestības cilvēks ir tikai puscilvēks.

Sakot, ka bez sava darba jūs nevarētu dzīvot, nebaudīties, ka darbs var kļūt par visu jūsu dzīvi?

Tā jau ir noticis, bet pareizi tas nav. Psiholoģijā ir tāds termins «profesionālā deformācija». Tā ir mana diagnoze. Es strādāju vienmēr, visu laiku. Es, pie-

kāpēc būtu jāiet kur citur? Līdzīgi ir arī ar grāmatām. Varbūt jūs tas šokēs, bet es praktiski vairs nelasu grāmatas. Es uzskatu – grāmatas, kultūras dzīve un draugi jaunībā ir kā kruki, kas palīdz ie-mācīties staigāt. Jaunībā ir daudz jāla-sa, daudz jāuzzina, daudz jākomunicē, jāceļo, jādraudzējas, viss jāredz. Šodien man nav vairs vajadzīgi fakti, tikai izjūtas. Acīmredzot informācijas uzkrāšanas periods ir beidzis.

Intervijās bieži esat kritiski izteicēties par modes biznesa mašinēriju. Taču par modi runājat ar cieņu, pat mīlestību.

Jā, tas ir mans iekšējais konflikts, ko joprojām neesmu atrisinājis. Un droši vien arī neatrisināšu. Modē ir briži, ko es vienkārši neieredzu. Šī baismīgā frāze *must have* (ir jābūt tavā ipašumā), it kā mums pret modi būtu kaut kāds pienākums. Šie snobiskie stereotipi, kas liek pielūgt zīmolus! Modes industrija mūs bieži cenšas pārvērst vergos. Manuprāt, nevis mums ir jāseko modei, bet modei būtu jāseko mums! Ceru, ka mēs to modes diktatūru pārvarēsim. Patiesībā jau pārvaram, un Latvijā tas ir noticis ātrāk nekā citās bijušās Padomju Savienības valstis. Kad Maskavā vai Pēterburgā stāstu par šo tēmu, cilvēki brīnās un nesaprot, par ko

“ Man katru vakaru nepieciešams pabūt Koventgārdēnā.

mēram, vairs nemāku skatīties kino. Uzreiz sāku to analizēt, vēroju dizainu, stilistiku, harmoniju. Pat skaists saulriets man pirmām kārtām nozīmē skaitītu kompozīciju. Taču, lai pilnībā neklūtu par paranoīki, cilvēkam ir vajadzīgs hobījs. Man tā ir opera. Tā kā es esmu mājas cilvēks, operu skatos televīzijā. Man katru vakaru nepieciešams pabūt Koventgārdēnā, *La Scala*, Metropolitēnā vai Vines Valsts operā. Tajā brīdī es pilnībā atslēdzos no darba.

Mani pārsteidz, ka jums nepatīk iet uz operu. Tā taču ir kā daļa no uzveduma!

Patīk, taču šobrīd esmu prasīgs pret kvalitāti. Nezinu, varbūt kļūdos, – jaunībā negāju no operas laukā, redzēju pilnīgi visu, un viss man likās lielisks, bet tagad, kad no galvas zinu visus soprānus un pēc dzirdes varu atšķirt Desē no Georgiu... Īsāk sakot, man ir mīli operētāri, kuros virtuāli esmu katru vakaru,

vispār runāju. Bet pie mums ir citādi – pie mums vairs nav moderni vilkt mugurā lielo zīmolu izstrādājumus. Šodien ir moderni Valkāt vietējo modes mākslinieku darbus. Arī man tādi ir, un esmu lepns! Tas ir daudz «garšīgāk». Mēs esam pārēdušies šo *brendu* reliģiju un vairs tai neticam. Ja Turcijā var izgatavot tādu jostu, ka viltojumu nevar atšķirt paši Dolče un Gabana, tad jādomā – kāda tam visam vispār ir jēga?

Vai, jūsuprāt, mode var darīt laimigu?

Kādu laimīgu dara *Birkin* soma, un es to nekādā gadījumā nenosodu. Taču būt laimīgam – tas nozīmē atrast savu tēlu, savu individualitāti. Harmoniju, kad tava iekšējā pasaule ir saskaņā ar ārējo veidolu. Kad ir bauda skatīties spoguli. Ak, mode ir iss vārds, bet tajā ir satilpināms tik daudz! Arī mājsaimnieces apģērbs, veci džinsi un mezglā sasieti mati ir mode. Es uzskatu, ka cilvēkiem ir tiesības izskatīties

dārgi un vienkārši, nevīžigi, bezgau-mīgi un šiki. Mēs nedrīkstam uzskatīt, ka mode ir tikai glamūrīgs augstākais līmenis.

Bet vai jūs personīgi tiešām nekaiti-na bezgaumība?

Nē. Tagad to varu teikt ar pārlieci-bu. Esmu līdz tam nonācis tikai nesen. Agrāk, līdzīgi kā citi jauni stilisti, tei-cu – fui, tas mani aizvaino, nevaru skatīties! Tikai ar gadiem esmu sapratis, ka visam ir tiesības būt. Kad jauns stilists savā anketā raksta «grību visus padarī-tu skaistus», man rodas jautājums – ar ko tu atšķiries no Hitlera vai Staļina? Jāmācās pieņemt cilvēkus tādus, kādi tie ir! Krievijas presē man bieži jautā, kā es vērtēju viņu estrādes zvaigznes. Un tur, kā jūs droši vien zināt, tiešām ir ko redzēt! Tagad varu godīgi teikt – es uz to skatos ar baudu! Jā, reizēm tas ir vienkārši baismīgi, taču tādās rezēs do-māju – bet šī bezgaumība taču dara šo cilvēku laimīgu! Tādā gadījumā, kuram te īsti ir problēma – viņam vai man? Ja nepatīk vai kaitina, ir taču lieliska me-to-de – pārslēdz kanālu, pāršķir lapu, paej garām. Galu galā vari savilkst seju grimasē, ja vieglāk klūst, bet – aizrādīt, pamācīt, pārmest – nu, piedodiet. Ja pa-skatās uz ielu subkultūru vēsturi – kā

tikai tās savulaik nav tikušas vajātas! Un ne jau tikai Padomju Savienībā, kur milicis varēja pāraudzināt jaunieti ar pārāk gariem matiem vai pārāk spilgtu kaklasaiti. Arī citur, teiksim, Rietumu pasaule cilvēkiem ir uzbrukts par to, ka viņi izskatās ne tā. Mēs pat reizēm ne-aizdomājamies, cik brīnišķīgā laikme-tā dzivojam! Šodien var atļauties visu, kas vien neaizskar fiziski vai morāli. Nu, piemēram, nevaram staigāt kaili. Pagaidām.

Tādā gadījumā, kam mums stilisti?

Jo šādā izvēles brīvībā ir grūti atrast to, kas ir tavs. Kad pastāvēja modes dik-tāts un šauras izvēles iespējas, patiesībā bija vieglāk. Ja visi staigāja mini, tad visi staigāja mini, un miers. Vai tagad jūs va-rat pateikt, kāds svārku garums ir modē? Jebkāds! Ej pie spoguļa un izlem! Un te nu sākas grūtības.

Stilists var palīdzēt, piemēram, lietiš-kam darījumu cilvēkam, kas vēlas bo-sam, klientiem un partneriem vēstīt kon-krētus signālus, bet nezina, kā. Stilists nav vajadzīgs brīnumainām pārvērtī-bām. Stilista mērķis nav pārvērst, bet at-rast stīgu, kas palīdzēs atvērties un jus-ties labi savā ādā. Mūsdienās galvenais trends ir individualitāte. Agrāk bija pie-teikami zināt, kāda frīzūra, lūpukrāsa un

kāds siluets ir modē. Tāpēc jau stilisti parādījās tikai deviñdesmitajos gados – brīdī, kad mode kļuva brīva.

Kāpēc no malas stilu novērtēt ir daudz vieglāk, nekā skatoties uz sevi spoguli?

Jo spogulī mēs nekad neredzam pa-tiesību. Mēs neredzam sevi, bet tikai to, ko gribam redzēt. Kāpēc mēs sev nepa-tīkam fotogrāfijās vai videoierakstos? Jo tur ir patiesība! Esmu ievērojis, ka, šķirojot fotogrāfijas, mēs parasti izvēla-mies atstāt tikai tās, kur vismazāk izska-tāmies pēc sevis, tā, kā mūs redz apkār-tējie. Tāpēc, piemēram, psihoterapijā ir tāds paņēmiens – nofilmēt klientu un ko-pīgi skatīties, analizēt.

Ilūzija par sevi ir psiholoģiska aizsar-dziba. Ja mums ir labi ilūzijās, kāpēc tās sagraut? Un, ticiet man, šādas ilūzijas ir gandrīz katram. Mēs sajuktu prātā, ja uz-zinātu par sevi visu, visu patiesību! Tas ir zemapziņas aizsardzības fenomens. Imidzs jau arī savā ziņā ir teātris. Mēs pielabojam savu ārieni, pieņemam zi-nāmu tēlu, kas mums ir nepieciešams. Un noteikti negribam, lai visa pasaule mūs redz pilnībā tādus, kādi esam pa-tiesībā. Mēs taču nestāgājam kaili! Līdz ar to mēs pielabojam arī savu iekšējo stāvokli. ■